

[Chr. J. Hansen.]

højelse, ligesom de Omraader, inden for hvilke de højeste Haandværkerudgifter kan godkendes, er udvidet. Under Udvalgsbehandlingen er der yderligere sket en Forbedring, der sikkert vil blive hilst med stor Tilfredshed, og jeg tror, at disse Haandværkerudgifter nu er fastsat til Beløb, der maa siges at være tilfredsstillende. Man maa nemlig gøre sig klart, at der ikke alene skal laanes, men at disse Summer ogsaa baade skal forrentes og afdrages.

Ved Ændringsforslaget til § 6 er der sket en Nedsættelse af Rentesaetserne. Jeg skal ikke nægte, at da jeg saa det forelagte Lovforslag med den deri fastsatte Rente, syntes jeg afgjort, den var for høj. Naar man søger, saa vidt det er gør ligt, at faa en lav Rentefod i al Almindelighed, er den nu fastsatte Rente i Forslaget, som det er vedtaget i det andet høje Ting, i hvert Fald mere passende.

Det fremgaar af Folketingsudvalgets Betænkning, at der i Udvalget over for Socialministeren har været fremhævet det ønskelige i, at der tilvejebringes en Ordning, hvorefter der af Staten ydes Landkommunerne en vis Støtte til Opførelse af Alderdomshjem, hvor saadanne savnes, og at Ministeren har givet Tilsagn om at tage Sagen op til snarlig Behandling. Mig forekommer det nu helt urimeligt, at Landkommunerne ikke forlængst har bragt dette Spørgsmaal i Orden af Hensyn til deres gamle. Men skal de Kommuner, der har udsat Sagen, nu have Støtte til dette Byggeri, i Modsætning til dem, der forlængst har bragt det i Orden, var der saa ikke ogsaa nogen Grund til, at man ydede Støtte til eventuel Udvidelse af bestaaende Hjem, hvor en saadan tiltrænges, eller en kontant Støtte til Opførelse af tidssvarende Aldersrenteboliger? Jeg synes dog, at det maa være saadan, at de Kommuner, der allerede har ordnet deres Forhold med Henblik paa de gamle, ikke sammenlignet med andre skal have Tab derved, og at de, der venter dermed, skal have en Fordel i Forhold til dem, der har ordnet Sagen i god Tid eller paa et tidligere Tidspunkt.

Kapitel VII i Lovforslaget, der omhandler Laan til Opførelse eller Forandring af Ejendomme med socialt eller kulturelt Formaal, er et Afsnit af Loven, som jeg haaber vil blive stærkt benyttet i den kommende Tid. Under Udvalgsbehandlingen er der her efter min Mening sket betydelige Forbedringer, som maa hilses med Tilfredshed. Men burde man ikke straks paa dette Omraade være gaaet et Skridt videre af

Hensyn til det folkelige og det kulturelle Arbejde, der udøves, og som forhaabentlig vil udvikles endnu mere i den kommende Tid? Vi er vist alle klar over, at der i adskillige Kommuner Landet over trænges til nye Forsamlingslokaler eller Forbedringer af de eksisterende. Jeg kunde derfor have ønsket, at der i Loven ikke alene var en Mulighed for Laan, men ogsaa for Tilskud. Skal man bygge Forsamlingslokaler, hvad der, som allerede nævnt, trænges til i adskillige Kommuner, kræver det betydelige Midler tilvejebragt af Beboerne paa det paagældende Sted eller ogsaa saa store Laan, at de kommer til at hvile tungt paa Ejendommen; enten bliver Lejen for Brugen af den paagældende Ejendom derved stærkt forhøjet, eller der fremkommer et aarligt Underskud, som skal dækkes af de interesserede, eller ogsaa fristes man til at leje Lokalerne ud til Brug, som man maaske ikke ønskede, saafremt man havde bedre Rentabilitetsmuligheder. For i høj Grad at støtte Bestræbelserne og fremme Interessen for at rejse saadanne Bygninger kunde jeg derfor have ønsket, at der i Loven blev indføjet en Bestemmelse om, at naar en Kreds af Mennesker fremskaffede et passende Beløb, kunde der faas et Tilskud efter en vis Procentskala i Forhold til det fremskaffede Beløb, og naar saa Kommunerne paa samme Maade stillede sig velvilligt til Sagen, tror jeg, at det vilde fremme Bestræbelserne for at fremskaffe Lokaler, der kunde danne Rammen om et Arbejde, som vi alle ønsker fremmet, ikke mindst af Hensyn til Danmarks Ungdom.

Med Hensyn til at føre Tilsyn med Boligforeningerne forekommer det mig, at der er en Mulighed for dobbelt Kontrol. I § 5 staar, at Indenrigsministeren kan paalægge Kommunerne at føre Tilsyn med Overholdelsen af Vedligeholdelsespligten efter Regler, som han fastsætter. Men i Henhold til § 20 skal Indenrigsministeren beskikke en Tilsynsførende, der paa det offentlige Vegne kontrollerer Virksomhedens Forhold. Hvorfor skal Kommunerne saa føre Kontrol? Vilde det ikke være mere enkelt og praktisk, at den af Indenrigsministeren udnævnte overtog hele Kontrollen med Virksomheden og Vedligeholdelsen, og at det foregik efter ensartede Retningslinier over hele Landet? At Samfundet, der efterhaanden anbringer saa mægtige Beløb i Byggeriet, som der her er Tale om, skal have Indseende og Kontrol, kan der selvfølgelig ingen Tvivl være om. Det gælder bare om at gøre det saa praktisk som muligt.

Det Forhold, der er mellem Støtten til